

Modus inueniendi locorum longitudes ex eclipsibus omnium certissimus.

Quonam modo locorum longitudes ex eclipsibus cognitæ in nautarū planisphærio sint collocandæ.

Quanam arte ea loca collocanda sunt in nautarum planisphærio, quæ sub uno parallelo nauigantibus offeruntur.

Meridianus norma quædam est aliarum positionum.

Non quæuis positio inclinatioûe loci ad locum, quæ in nautarum planisphærio explicata reperitur, pro uera accipienda est, sed ea duntaxat sub qua ab uno ad alterum nauigatum fuerit aliquando.

Nautæ sæpissimè decipiunt eas locorum positiones sequuti, quas marina charta ostendit, & quomodo causas ignorent.

Errant marinarum chartas artifices, quod locorum longitudes ex ipsis chartis depromptas non alia arte in globo, quam stellas fixas collocant.

Littora maris dicitur Mæranæ in ipsa marina charta non ueras habent altitudines poli: & unde tantus error prouenerit.

Cur tantus appareat in marina charta Isthmus ille qui inter Mediterraneum & Arabicum sinum?

Descriptionis rectilinei planisphærij Ptolemæi emendatio, alterius etiam planisphærij facilior demonstratio.

Si susponamus in terrestri circuitu secundum maximum circulum Leucas Hispanicas esse 6000. Leuca una uni Schoeno equalis erit.

Sub eadem maximi circuli ad meridianum inclinatione non erit per omnem tractum atq; in uniuersum eadem longitudinis differentia, neq; eadem habebitur uiatoria distantia inter duo data loca. Nam si primus locus ad secundum, & tertius ad quartum eandem habuerint positionem: distantia tamen à manifesto polo inæquales fuerint, uiatorie distantie & longitudinis differentie inter ipsa loca inæquales erunt, & reliqua huiusmodi.

Longitudinis differentia duorum locorum interdum in marina charta contrahitur: interdum uerò producitur.

Longitudinis differentia duorum locorum, quomodo ex marina charta uerè concludi possit.

Tabula inclinationis maximi circuli ad meridianum septem differentes positiones continens.

Quoniam nauis uia præter meridianum & æquinoctialem angulosa est: idcirco incertum pro certo statuere interdum oportet & reliqua.

Non potest ueri reditus declinationis Solis ad eadem minuta: etiam adhibita equatione.

Quomodo cognosci potest, quonam die Sol declinatione caret.

Ioannes Lucidus perperam Alphonsum reprehendit.

Ioannes de Monteregio à temporis spatio, quod in tabulis Alphonsi inter Nabonassarum & Christum reperitur unam detraxit diem, eademq; ei spatio quod inter Christum & Autumnale æquinoctium à Ptolemæo obseruatum adiecit.

Fidem adhibendam non esse libello de Inerrantium stellarum significationibus à Nicola Leonico è Græco translato.

Pridie quàm Christum Redemptor orbis conciperetur fuit Verum æquinoctium Romæ, celebrabatur tamen 25. die Martij iuxta Cæsaris institutum.

Observationes stellarum fixarum à Ioanne Venero, Copernico, & Cardano factæ, dissident inter se.

Alberti Pighij Campensis in Geometria error aperitur.

Alberti Pighij Sophisma quoddam circa declinationem eclipticæ fixæ dissoluit.

Marcum Beneuentanum, quoniam tantam putauit esse eclipticæ fixæ declinationem, quantam Ptolemæus mobilis eclipticæ declinationem inuenit, caput aut